

WEROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Precaució fallida

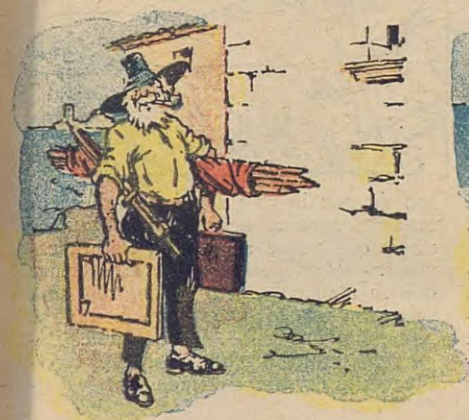
En Rafel Pinxit pinta un paisatge.

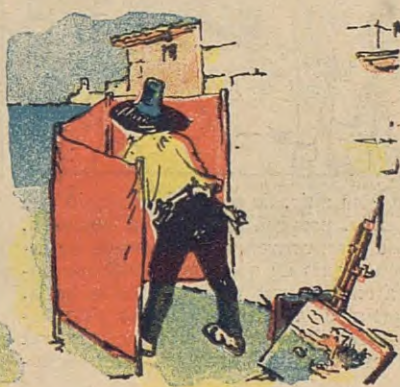
I els xicots del poble vénen a tafanejar;

tant augmenta la colla, que en Rafel

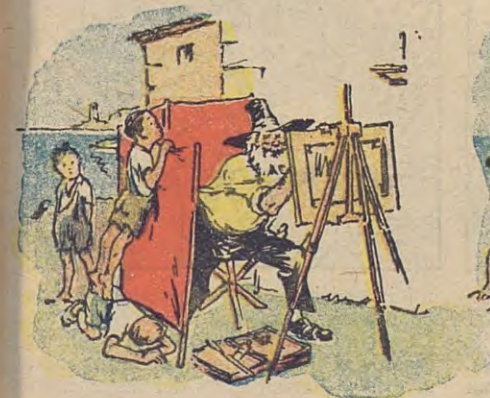
l'endemà compareix amb un paravent

i se'l posa al darrera per tapar

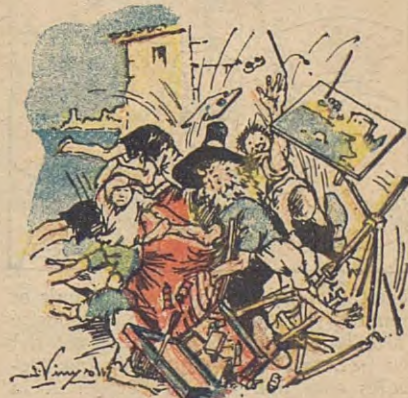
la vista als tafaners, però aquests

més excitats pel secret s'enfilen

a treure el nas pel damunt fins

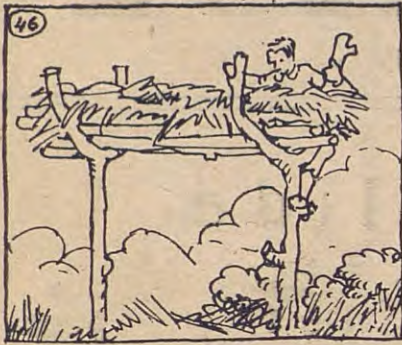

que fan caure el paravent, el pintor i el cavallet alhora.

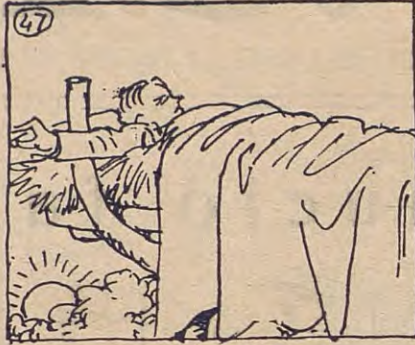
:: :: Una missió :: ::

Text de J. FECIT

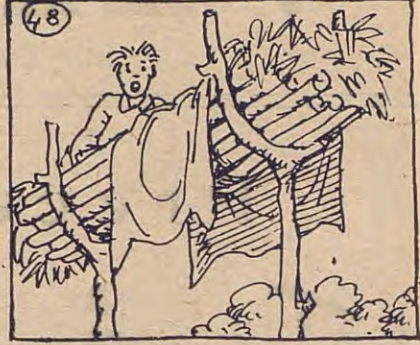
Dibuixos d'en MIRET

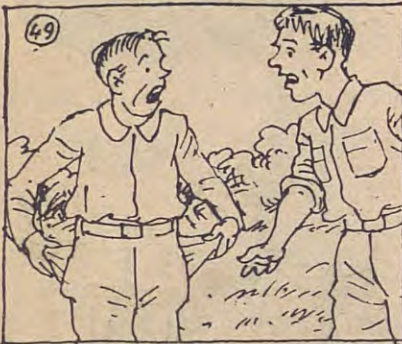
que per aquells voltants no hi havia cap teatre ni cine ni cap casino pensaren que era millor anar-se'n al llit, i així ho feren. Creien que els costaria adormir-se trobant-se en uns llits tan estranys per a ells, però no fou així. Al cap de poca estona els dos companys roncaven com dues manxes. El negre, entretant s'apoderava del contingut de

les butxaques i del que li feia més goig i deixava els nostres amics abandonats a la seva sort. A l'endemà al matí (la nit era curta) mig adormit Remigi allargà el braç per a tocar el timbre avisant a la cambrera que li preparés el bany (adormit ni es recordava que s'hagués mogut de Barcelona). En no trobar el timbre a les palpentes, ni la

tauleta de nit, obrí els ulls i de moment tingué un ensurt de trobar-se tan amunt i amb un sostre tan alt...! Renat encara dormia, però es despertà tot seguit pels crits de Remigi que demanava el negre. Estigueren una llarga estona confiats en què el negre havia anat a cercar aigua, però en comprovar que els faltaven els portamonedes i rellot-

ges, la màquina de fotografia i altres andròmines es donaren compte de la traïció de què havien estat objecte.

—Ara sí que l'hem feta bona!—exclamava l'un. —Estem perduts...!—responia l'altre. —Què farem, pobres de nosaltres...!—deia el primer. —No en sortirem pas, replicava el segon—. Provem, ara que el sol encara no pica tan

fort com ahir, de seguir la direcció que dúiem... proposà Renat. Així ho feren, sense gran convenciment, perquè no estaven segurs de què la direcció que havien emprès amb el negre fos la bona. Afortunadament, com que no s'ho havien tret del damunt, havien conservat els revòlvers i les drogues. Empregue-

ren de nou la ruta seguint la direcció impresa amb el negre. De sobte Remigi, que anava al davant, s'aturà esverat. —¿Què passa?, li demanà Renat que se n'adonà. —No cridis, veig una serp com una manguera dels bombers! Apuntem-li al cap—. Els dos amics pogueren apuntar a plaer, perquè el terrible ofidi dormia confiadament.—Ase-

rena't, Remigi, que veig que el pols et tremola. —Procuraré fer-ho, respongué l'alludit, perquè no puc refiar-me del teu tret, tota vegada que veig que tremoles com una fulla a l'arbre. A la una...! a les dues...! a les tres...! Pum...!!! La serp féu una contracció horrible, es recargolà esfereïdorament

durant llarga estona i finalment llanguí. —Ara sí que ens fa falta una foto! exclamaren alegrement els dos amics en comprovar l'èxit de la seva proesa.

L'anaren duent estirant-la fins a un lloc més net de la brossa i allí procediren a llevar-li la pell. Un cop en possessió de la pell prosseguiren el ca-

mí i familiaritzant-se més amb el país (potser hi ajudà que el dia, amb tot i ésser-ho molt no era tan feixugament calorós com l'anterior), avançant més. A més ja havien après del negre algunes manyes i precaucions. Remigi s'enfilà a un arbre per a fer de vigia...

(Acabarà.)

--:-- Volta que volta --:--

Diu el pagès enujat:
—La formiga em pispia el blat!

La formiga veu menjada
per les lloques sa fillada.

Criden lloques i gallets:
—El gat se'ns menja els pollets!

Diu el gat tot rancorós:
—Mai no em deixa en pau el gos!

El gos es queixa amb raó
que el fa suà el caçador.

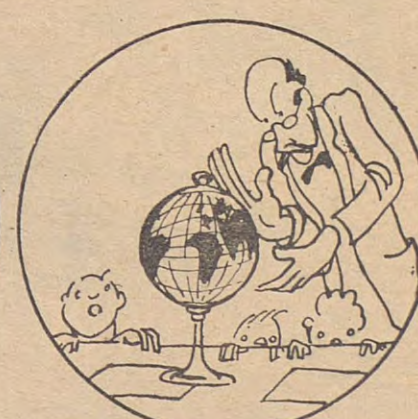
El caçador sempre es queixa
que el bosc caminar no el deixa.

I el bosc protesta sovint
que la cabra el va aclarint.

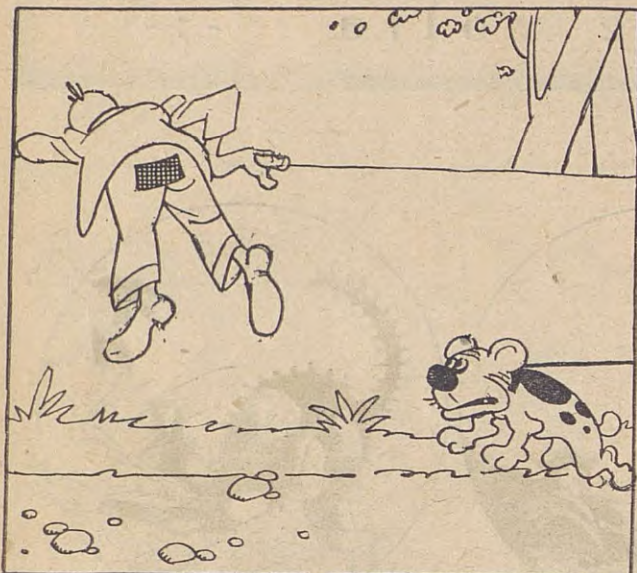

La cabra ara ha protestat
que el pagès molt l'ha explotat.

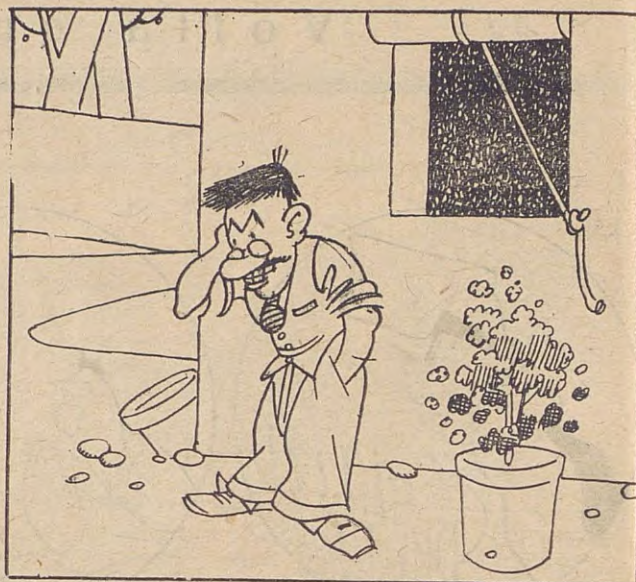

En fi; el món volta rabent
i ningú n'està content.

SORPRESA INESPERADA

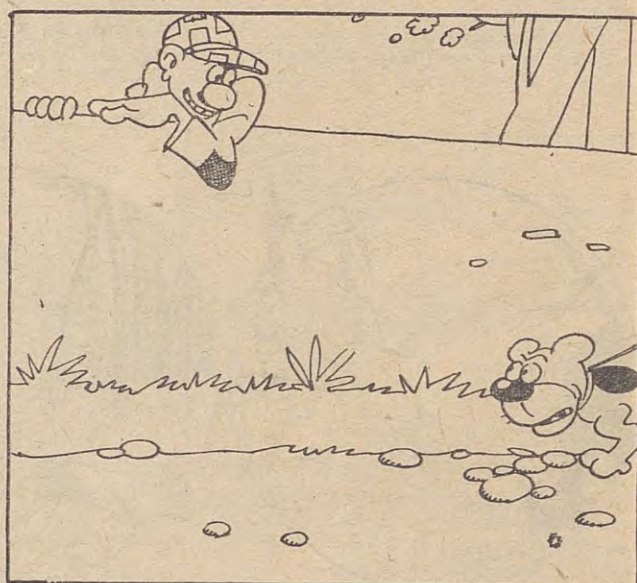
Com que el gos està lligat
les gallines ha robat.

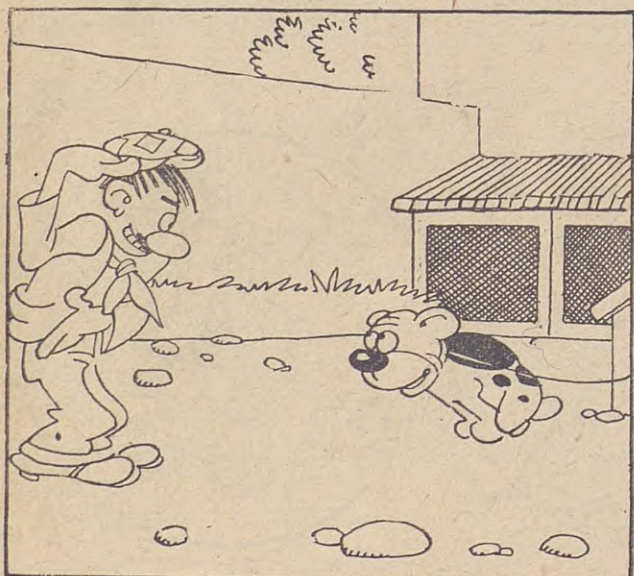
L'amo es posa a rumiar
i un bon remei creu trobar.

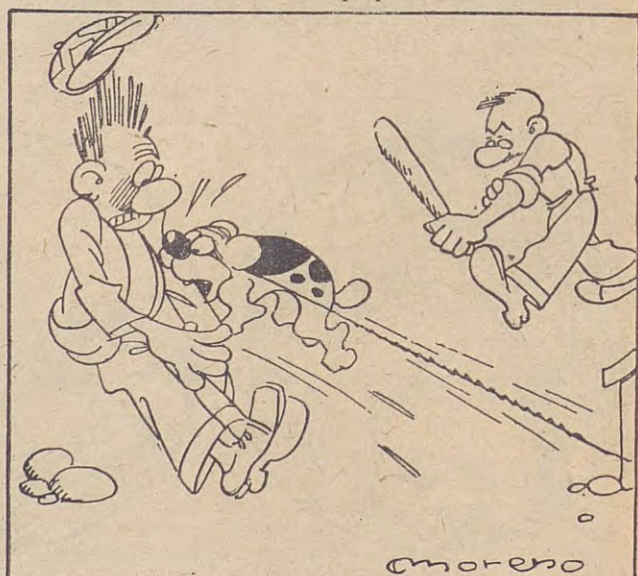
Lliga el gos amb una goma
per si acàs torna aquell home.

Veient que és lligat encara
a robar més es prepara.

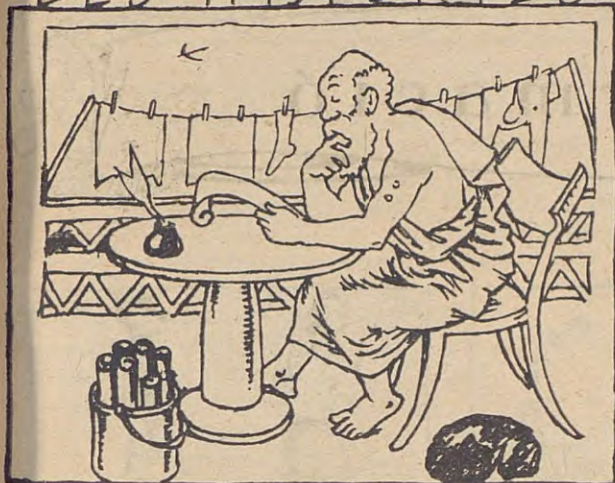
—Ai pobret que no hi arribes!
El gos obre les genives...

I mercès al fil elàstic
al lladre dóna un bon càstig.

moreno

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Avui cedeixo la paraula—com hi guanyareu!—a mestre Ruyra. Us vol parlar de LA MANSUETUD DE SOCRATES.—Segons el nostre conte, Sòcrates vivia a la ciutat d'Atenes, en una escaleta de veïns, i era home d'una mansuetud tan extraordinària que, amb tot i estar casat amb una dona llunàtica, mai ningú no el va veure sortir de fogó.

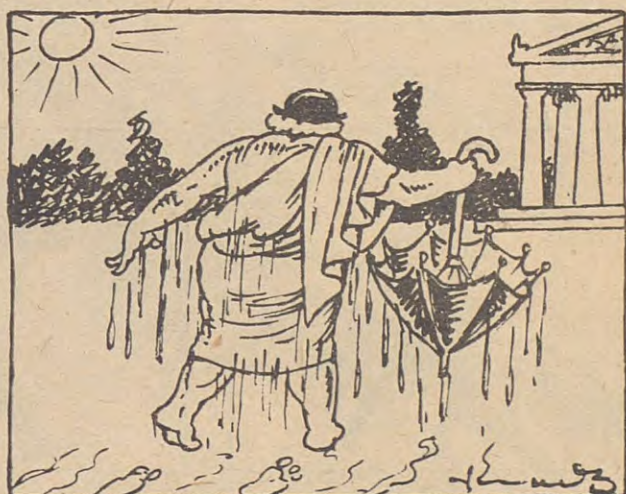
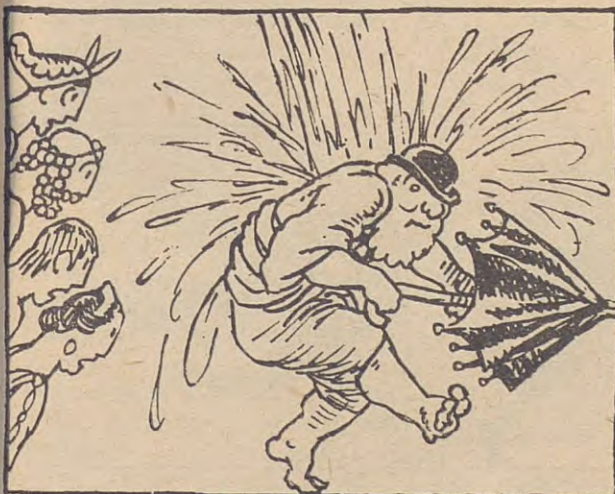
Un dia estava capficat escrivint una pàgina, on primfilava una teoria subtilíssima i transcendental, quan se li palplantà al davant la muller i es posà a explicar-li una baralla que havia tingut amb una marmanyera. L'home suspengué la ploma i feia com aquell que escolta, encara que sense entendre res.

La dona esforçà els seus arguments i els seus crits, esperant que ell li donaria la raó (una raó tan grossa que no li cabia al cos), i veient que el bo d'home restava enfavat sense badar boca, s'anà enquimerant i, després de molts crits, esgarips i picament de peus, agafà el tinter i va trabocar-lo sobre la preciosa paperalla. Aleshores Sòcrates s'aixecà, es posà el mantell i sortí del pis.

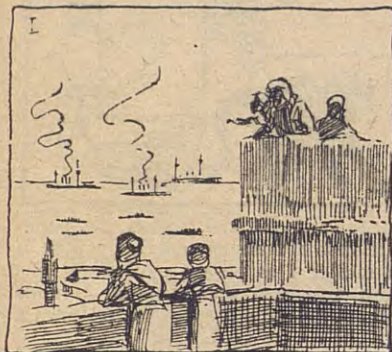
Els veïns, tatanerament alarmats pel desori, havien sortit a llurs portes parant un pam d'orella, i, quan aparegué el filòsof, li preguntaren a una veu:—¿Què passa?
—No res, trona,—va respondre ell amb tota naturalitat.

—No res; després dels trons ha vingut la pluja—va respondre Sòcrates; i s'encaminà calmosament a prendre el sol, tot espolsant-se la mullena.

I, dit això, davallà l'escala i passà la porta forana; però en aquell moment la seva muller, que no li havia perdonat la guillada, li abocà des de la finestra una galleda d'aigua al damunt.
—Valga'ns tots els déus!—exclamaren els veïns sentint el xafec.— ¿Què és això?

Transformació

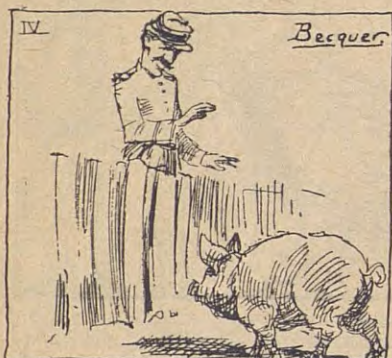
I
Un regiment europeu
a un poblet desembarcà
d'un xic país musulmà
per mirar de fer-se'l seu.

II
Als afores acamparen
en tendes i camions
i procurar provisions
fou el primer que pensaren.

III
Va trametre un capità
el valent sergent Punyfort
perquè anés a provar sort
en recerca de menjà.

IV
Punyfort arribà al poblet
i el primer que va sentir
fou el gruny d'un bell garrí
propietat d'en Mahomet.

V
—El porc queda requisat.
—Allah és gran! estava escrit!
fa l'alarb adolorit.
I el sergent ja l'ha ensacat.

VI
Després diu: —Ara veuré
si tens alguna gallina.
Mentre el corral examina,
Mohamet, destre i lleugè

VII
treu del sac el seu garrí
i hi posa el seu gos de presa,
que és un monstre de feresa
que a tothom sol investí.

VIII
Torna en Punyfort del corral
sense haver trobat gallina
i amb el sac ja s'encamina
cap al quarter general.

IX
Vol treure el formós garrí
al davant del capità,
i el gos, que enujat està,
els empaita i fa fugí.

Un que la sap llarga

QUI no coneix en Penyes, l'avar famós que porta les ulleres a la butxaca per estalviar els vidres i duu barba perquè a més d'estalviar-se el ral del barber, impedeix que ningú vegi que no duu corbata?

Però la seva especialitat són les gorges. No les que porta, que sempre són greixoses, velles, fora de combat i regalades, sinó les que fa als amics, convidant-se a dinar *motu proprio*, com diu ell mateix en llatí per estalviar paraules, puix si hagués de dir que ho fa pel seu lliure albir en diria quatre i en la llengua de Virgili es diu amb dues.

S'ha fet famós el seu acudit per sortir-se de compromisos el dia que anà a dinar a casa d'un amic que celebrava les noces d'or. En tal cas és obligat que cada convidat porti un regal a l'hoste, regal que ha de consistir precisament en algun objecte d'or, color de les noces que es celebren.

Tothom esperava amb ànsia què farien tres avars que havien estat convidats, entre ells en Penyes. Cal advertir que el nuvi d'or era un notari especialitzat en el protest de lletres i pagarés i per això tenia tanta relació entre els usurers.

Quan arribà l'hora dels regals, l'avar Aranya oferí al festejat una estilogràfica d'or de 3'95 pessetes.

L'avar Replega li regalà una peixera amb un parell de peixets daurats.

Tothom estava pendent d'un fil esperant què podria fer en Penyes per batre el rècord de l'avarícia que els seus companys acabaven d'establir. No els calgué esperar gaire. En Penyes es presentà duent... el seu amic Issacar Mont-d'Or, el jueu.

Li fou atribuïda unànimament la palma de l'avarícia.

Aquesta feta queda encara ofuscada per la que succeí l'altre dia en ocasió d'un banquet al qual cada convidat hi havia de contribuir amb alguna cosa. Era una reunió d'amics i un s'encarregà del peix, l'altre del rostit, l'altre dels vins... etc. Un digué que ell no duria res, però que alegraria la vetllada tocant el piano, i en Penyes s'oferí també a dinar de franc i alegrar la vetllada amb alguns jocs de mans.

Els seus amics, en sentir parlar de jocs de mans ja tremolaren, però davant la tranquil·litat d'en Penyes no tingueren més remei que accedir.

Arribà el dia del tiberi. Tot anà a la perfecció. El menjar era suculent, l'alegria, general, la vigilància de tot-

hom perquè en Penyes no els fes jocs de mans a les butxaques, eternidora.

El pianista complí el seu comès amb art i bon gust i fou cap al final de l'àpat que un dels concurrents es dirigí a en Penyes per recordar-li el seu oferiment.

—¿I els jocs de mans, senyor Penyes?

—Ara, ara és el moment. Permeteu-me.

Es tragué de la cartera un segell de correu de dos rals i digué:

—Qualsevol de vosaltres pot fer una senyal amb llapis en aquest segell. A la part de la goma, eh! que després encara pugui servir.

Un dels circumstants complí la requesta.

—Ara—afegí en Penyes—vós mateix estripeu-lo a bocinets i cremeu-lo a l'estufa.

El segell fou destruït entre l'admiració de tots que no comprenien com en Penyes llençava dos rals d'aquella manera.

—Molt bé,—féu en Penyes quan el segell fou destruït,—ara qualsevol de vosaltres pot donar-me un cigar i de dintre d'ell en treuré el segell, sencer i amb la marca.

Un li donà un cigar.

—No n'hi ha prou—féu en Penyes—podrien pensar els altres que jo m'he entès amb vós i estem en combinació per fer trampa. Serà millor que cadascú me'n deixi un i jo a ulls clacs triaré el que s'ha de desfer.

Havent dit això, donà la volta a la taula recollint un cigar de cadascú.

Dels cigars recollits que eren més d'una dotzena, en trià un sense mirar i el partí amb el ganivet, tot murmurant allò de «Polvos de la mare Celestina i del pare Cutxaron...»

I dintre el cigar no hi havia més que tabac!

—Ho sento! m'ha sortit malament—féu en Penyes.—I el pitjor del cas és que he perdut dos rals.

I engrapant la dotzena llarga de cigars que valien entre tots més de dos duros, se n'anà rient per sota el nas.

CACERA A L'INREVES

Un pagès de Vilatrista estava molt enutjat perquè una guineu li feia desgràcies a l'aviram sense que pogués caçar-la amb verí, trets ni parany. Resolt a acabà amb la guilla va baixar a la ciutat i va comprà un gos de presa, el més fer que va trobar. De retorn a la masia la matinada esperà, i quan sentí que la guilla passejava pels voltants, deixà anar el gos que, amb fúria, a empaitar-la començà. Volent veure la cacera el pagès muntà a cavall i els seguí, però els va perdre de vista molt aviat. Passant per una boscuria a un carboner preguntà: —¿Has vist un gos i una guilla? —Sí—respon.—I doncs, ¿què tal et sembla, que l'atrapava? —Crec que no l'atraparà perquè el gos almenys li anava quatre metres endavant!

G. O.

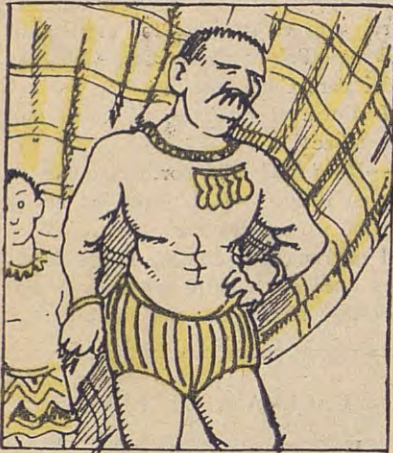
—Senyoreta, els seus formosos ulls m'han inspirat aquesta poesia!

—Pobra de mi! Hauré de veure un oculista de seguida!

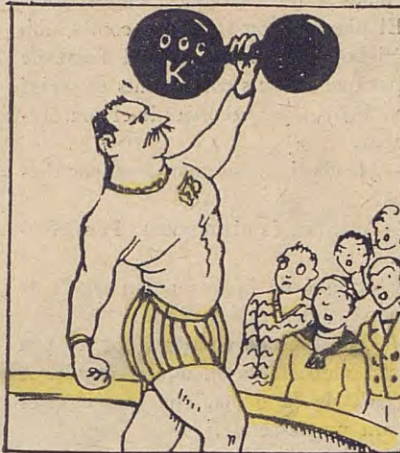
(De *The Passing Show.*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Balaga ha estat a la vora de morir de mort traïdora.

Ara surt l'home canó que a la quitxalla fa pò.

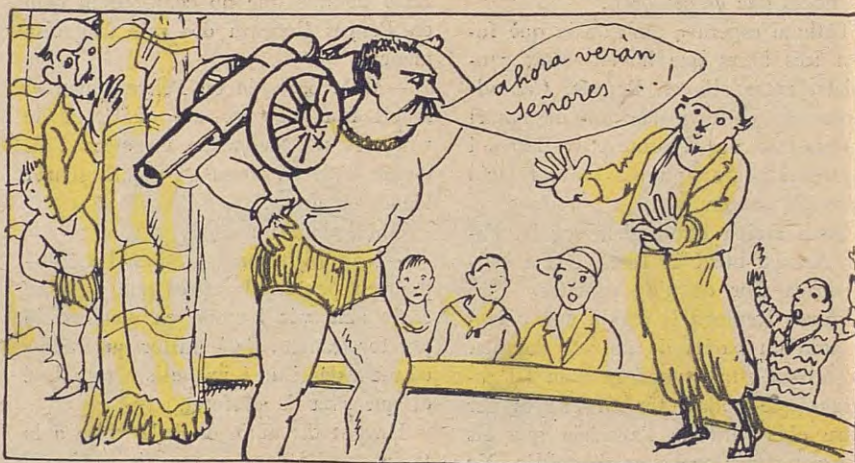
Un pes enorme ha aixecat que duu «1000 quilos» marcat.

Mentre el públic l'aclamava el pes al bell mig deixava.

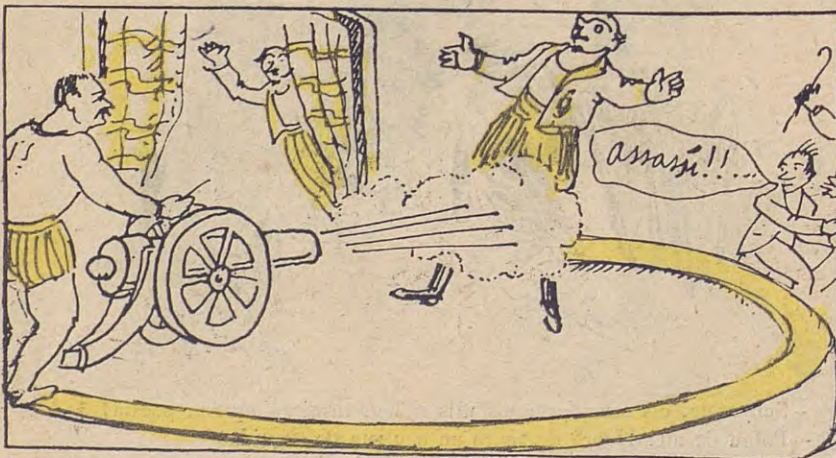

En Balaga, innocentment, cuita a endreçar-lo al moment.

Quan l'hèrcules se n'adona es promet revenja bona.

I aprofita l'ocasió de fer l'acte del canó.

Engega la bala i flames dret d'en Balaga a les cames.

Les cames resten trencades. Tothom hi corre a gambades.

—Pero amics meus, què us disgusta? ¿no veieu que eren de fusta?